

Hans Rasmussen: Som det fremgår af udvalgsbetænkningen, er der blandt udvalgets medlemmer enighed om at forhøje eksportgarantierne fra 700 mill. kr. til 1 milliard kr.

Under udvalgsbehandlingen har vi modtaget forskellige oplysninger. Det viser sig således, at de ydede garantier fordeler sig på tre hovedgrupper:

Det, eksporterhvervslivet først og fremmest søger garanti for, er, at betalinger fra udlandet kan overføres her til landet. Dernæst er der imidlertid en del eksportører, der ønsker garanti for udenlandske køberes solvens, samt adskillige eksportører, der har behov for det offentliges støtte til finansiering af produktion og afskibning af de varer, der skal sælges.

Hvorvidt disse tre hovedfremgangsmåder på længere sigt er tilstrækkelige, kan vi vist bedre bedømme, når vi får betænkningen fra det udvalg, der er nedsat til at forbedre denne lovgivning.

Det er relativt få tab, der er fremkommet på eksportkreditordningen, i de første 5 år kun 1½ mill. kr. Når vi dernæst ser hen til risikopræmierne, er der i samme periode opsparet en formue på ca. 15 mill. kr. Der synes derfor ikke at være nogen grund til ængstelse fra statens side. Ordningen hviler tilsyneladende i sig selv, og det er vel ikke så mærkeligt, da vi har levet under en stigende konjunktur. Men det er der ingen der siger at den bliver ved med. En konjunktur med nedadgående tendens kan godt bibringe tab, for slet ikke at nævne katastrofale internationale forstyrrelser. Det er i en sådan situation — som forhåbentlig aldrig indtræder — at der virkelig kan blive brug for en væsentlig del af de store garantibeløb, som staten stiller til rådighed.

En sådan lovgivning kan vi derfor ikke opbygge ud fra den forudsætning, at erhvervslivet har voksende medvind, for vi kan komme ud for en skadesrisiko, som den private foretagsomhed ikke tør gå ind i, fordi den ikke lader sig forudberegne. Og det bør man vist tage med i betragtningerne, når man søger at foreslå ændringer i loven eller søger at gå over til et ganske andet princip.

De mere kritiske bemærkninger, som oppositionen, venstre og det konservative folkeparti, fremsatte ved første behandling,

genfindes for så vidt ikke i udvalgsbetænkningen. Man har dog ønsket at markere et særstandpunkt, som faktisk ikke vedrører selve den sag, vi har til behandling i folketinget. Man lufter sine principielle synspunkter om offentlig støtte til erhvervslivet ved at foreslå, at lovens kapitel 2 om udlån til industri- og håndværksvirksomheder udgår. Dette forslag kan udvalgets flertal og mit parti i hvert fald ikke gå ind for. I øjeblikket består loven om fremme af danske erhvervsinteresser af to hoveddele, der i og for sig ikke har så meget at gøre med hinanden. Den ene del vedrører de eksportfremmende foranstaltninger, og det er denne del af loven, vi i øjeblikket har til behandling. Den anden del, som venstre og de konservative nu søger draget ind i debatten, vedrører udlån til industri- og håndværksvirksomheder. Vedrørende den sidste långivning falder socialdemokratiets interesser langtfra parallelt med venstres og de konservatives, og jeg tror heller ikke, det vil overraske den højtærede handelsminister, når jeg røber, at vi fra socialdemokratiets side, når hele lovgivningen tages op til en almindelig revision, vil fremføre nogle særlige synspunkter, navnlig angående udlånene til industri- og håndværksvirksomheder.

Det, der er det centrale i oppositionens forslag, forstår jeg, er et privat finansieringsinstitut. Om et sådant lader sig realisere, er i høj grad tvivlsomt. Så vidt jeg ved, har pengestærke institutter forsøgt at skabe et særligt finansieringsinstitut for vore skibe. Det er en sag, der gennem flere år har været drøftet frem og tilbage, og med hensyn til hvilken man i andre lande er nået frem til ordninger af forskellig karakter.

Problemet med skibsbygning, navnlig de store enheder, som vi vel kommer til at bygge, i forbindelse med en forholdsvis lang kredittid, kan vore skibsværfter ikke selv klare. Det er svært at finansiere arbejder, hvor kredittiden løber op til 5-6 år. I andre lande har man oprettet særlige kreditforeninger for skibe, og det var derfor nærliggende at spørge, om vi ikke her i landet ad privat vej kunne finde frem til en tilsvarende løsning. Men indtil nu synes anstrengelserne ikke at være lykkedes, og der foreligger ikke noget konkret tilbud